

શ્રી

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

દોહરો.

આત્મવૃત્તિ નિર્મલ કરે, આપે તત્ત્વ વિકાસ;
આત્માને આરામ દે, આત્માનન્દ પ્રકાશ.

પુસ્તક ક કુ. વિક્રમ સંવત્ ૧૯૬૫. માહ. અંક ૭ મો.

પ્રભુ સ્તુતિ.

ગીતિ.

જય જયધર^૧ જિનમૂર્તિ, જય જગદ્જ્ઞાન^૨ અંધઉદ્ધારી;
તારો ત્રિભુવન નાયક, આ ભવથી ભવ્ય^૩ રૂપ શિવકારી.^૪ ૧
મગ્ન થયા જે માનવ, કર્મપંકમાં^૫ પ્રકૃષ્ટ મોહ ધરી;
ઉદ્ધારો અરિહંતા, સુખકર સર્વજ્ઞ દેવશરણુ કરી. ૨

શુર સ્તુતિ.

વસંતતિલકા.

જે અંતરંગ^૬ અરિને હરતા ઉનંજે,
આરિત્ર તેજઃધરતા રહિ સામ્ય^૭ સંગે;
જ્ઞાન પ્રભાવન^૮ કરે પરમ પ્રભાવે,
તે જૈન શુદ્ધ શુરને નમિએ સુભાવે.^૯

૧. જયને ધારણ કરનાર. ૨. જગત્તા અજ્ઞાનથી અંધ ધણેજ્ઞા પ્રા-
ણીઓનો ઉદ્ધાર કરનાર. ૩. ભવ્યરૂપને ધારણ કરનાર. ૪. મોક્ષને કરનાર.
૫. કર્મરૂપી કાલવર્ગ. ૬. અંદરના કામ ક્રોધાદિ શત્રુઓને, ૭. સમતાના યોગ
થી. ૮. જ્ઞાનની પ્રભાવના. ૯. સારા ભાવથી.

૧૪૬

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

ક્ષમા અને ક્રોધનો સંવાદ.

એક રમણીય ઉદ્યાનના મધ્ય ભાગે અશોક વૃક્ષ આવેલું હતું. તે નવપદ્મવૌથી સુશોભિત હતું. તેની આસપાસ મદોન્મત્ત મધુકરો ગુંગરવ કરી રહ્યા હતા, શીત, મંદ અને સુગંધી પવનથી ચલાયમાન થયેલી તેની શાખાઓ નત્ય કરી રહી હતી. આ બખતે એક સુંદર રમણી તેની છાયા નીચે આવી ઊભી રહી. તેણીના ગૌર શરીર ઉપર શાંત અને શીતલ તેજ ચલકતું હતું. મુખ કમળની આસપાસ શાંતિમય તેજનું ભામંડળ પ્રકાશતું હતું. તેણીનું સૌંદર્ય મનોહર હતું, તથાપિ તે સૌંદર્ય શ્રંગારનું પોષક ન હતું, પણ શાંતિનું પોષક હતું, તેણીના દરશનથી પ્રેક્ષકને શાંત રસનો પૂર્ણ અનુભવ થતો.

આ રમણી પોતાના શાંત નેત્રો ચારે તરફ પ્રસારતી હતી અને હૃદયમાં સર્વ વિદ્યનું કલ્યાણ કરવાની ઇચ્છા રાખતી હતી. આ સમયે પ્રચંડ રૂપને ખારણ કરનારો એક વિકરાળ પુરૂષ ત્યાં આવી અટક્યો. તેના શરીરની કૃષ્ણપ્રભા ચારે તરફ અંધકારને પ્રસારતી હતી. તેના લોચનમાંથી રક્તપ્રભા નીકળતી હતી. તે બારંવાર પોતાના હાથ પગ પછાડતો અને બચકર નાદ કરતો હતો. તે પુરૂષે આવી તે રમણીના સામે જોયું, ત્યાં તેનો આવેશ મંદ પડી ગયો. તે ક્ષણવારમાં શિથિલ થઈ ગયો. પોતાની આવી સ્થિતિ અકસ્માત થતી જોઈ તે નમ્રતાથી બોલ્યો સુંદરી, તું કોણ છે? તારી સમીપ આવતાં મારી આવી સ્થિતિ કેમ થઈ ગઈ? મારો આવેશ તદ્દન મંદ કેમ થઈ ગયો?

તેના આજ્ઞા વચનો સાંભળી તે રમણી હાસ્ય કરીને બોલી- અરે અભિમાની પુરૂષ, હું ક્ષમાદેવી છું જારત વર્ષની આર્દ્રત પ્રજા મને મોટું માન આપે છે. ત્રૈલોક્યવંદનીય તીર્થંકરો, સિદ્ધ પુરૂષો, ઉપાધ્યાયો, આચાર્યો અને મુનિઓ સર્વથા મારી પ્રશંસા કરે છે.

ક્ષમા અને ક્રોધનો સંવાદ.

૧૪૭

મારા યોગથી મનુષ્યો ઉત્તમ ગતિના અને છેવટે મોક્ષના અધિકારી બને છે. મારા (ક્ષમાના) સ્વરૂપને ઝોળખનારા પુરૂષો આ જગત્માં વંદનીય અને પ્રશંસનીય થાય છે. જ્યાં મારો વાસ હોય છે, ત્યાં સર્વ પ્રકારના સુખોનો વાસ થાય છે. એવી હું ક્ષમા છું.

ક્ષમાના આ વચન સાંભળી તે વિકરાળ પુરૂષ બોલ્યો, ભદ્રે, તારું સ્વરૂપ મારા જાણવામાં આવ્યું છે. પરંતુ તું કેટલી એક વિશેષ પડતી આત્મ પ્રશંસા કરે છે. જો તું સર્વ રીતે સુખદાયિની હોય તો તારું દર્શન થતાં મારી શક્તિનો નાશ કેમ થાય ? મને તારા દર્શનથી શા માટે દુઃખ થવું જોઈએ ?

ક્ષમાએ ઇતેન્નરીથી પુછ્યું. અરે ભયંકર પુરૂષ, તું કોણ છે ? તને મારા દર્શનથી દુઃખ શામાટે થાય છે ? તેમાં કાંઈ પણ કારણ હોવું જોઈએ. જો તું તારું સ્વરૂપ સારી રીતે ઝોળખાવીશ તો તે કારણ જાણવામાં આવશે.

તે વિકરાળ પુરૂષ બોલ્યો—“ભદ્રે, મારું નામ ક્રોધ છે. મેં મારી શક્તિથી આ સર્વ વિશ્વને વશ કરેલું છે. મારા ભયંકર રૂપથી સર્વને ત્રાસ છુટે છે. મારી અગાધ શક્તિની આગળ બીજી શક્તિ પરાતપ થઈ જાય છે.

ક્ષમા—અરે ભયંકર પુરૂષ, હવે મારા સમજવામાં મારી રીતે આવી ગયું. મારી આગળ તારી શક્તિશીથિલ થાય, એમાં કાંઈ પણ આશ્ચર્ય નથી. જ્યાં હું ક્ષમા હોઉં, ત્યાં તું ક્રોધ ટકી શકે નહીં. તું અહિં શી રીતે આવ્યો ? જ્યાં મારો વાસ હોય, ત્યાં તારું આગમન હોવું ન જોઈએ.

ક્રોધ—ભદ્રે, તું અભિમાનના વચન શામાટે બોલે છે ? મને પરાભવ કરવાને કોપપણ સમર્થ નથી. તું જોમ જાણે છે કે, ‘ મારા દર્શનથી આની શક્તિ ક્ષીણ થઈ ગઈ છે ’ પણ તે વિષેનું અભિમાન રાખીશ નહીં. જ્યારે હું મારું પૂર્ણ સ્વરૂપ

૧૪૮

આત્માનન્દ પ્રકાશ.૧

પ્રગટ કરું છું. ત્યારે તું ક્ષણવાર પણ ટકી શકવાની નથી. મારા (ક્રોધના) આવેશમાં દેવતાઓ પણ કંપી ચાલે છે; તો તું કોણ માત્ર છે ?

ક્ષમા—અરે અવિચારી પુરૂષ, શામાટે વધારે પડતી આત્મ પ્રશંસા કરે છે ? તારી શક્તિ મારા જાણવામાં છે. તું ગમે તેવી શક્તિ ધરાવે છે ? પણ આખરે તારા યોગથી પ્રાણી અધમ દશાને પામે છે. જેઓ સાહુસથી તારો આશ્રય કરે છે, તેઓ પોતેજ પોતાનો નાશ કરવાને તૈયાર થાય છે. ઘણાં પુરૂષોએ તારા આવેશમાં પોતાનો ઘાત કરેલો છે. જેનાથી એવી મહાન હાનિ થાય, તેવા અધમની શક્તિ શા કામની છે ? ઘણાં વિદ્વાનો, અને વ્રત ધારીઓ તારાથી દૂર રહેવાની સૂચના કરે છે. તારા સંપર્કમાં આવેલા માણસો આ લોક તથા પરલોકમાં અતિશય દુઃખી થાય છે.

ક્રોધ—(ક્રોધાતુર થઈને) અરે કટુવચન બોલનારી ક્ષમા, તું મારે માટે વધારે પડતાં નિંદાના વચનો બોલે છે. શું હું એવો તદ્દન ના લાયક છું ? કે જેને માટે તારા મુખમાંથી આવા અનુચિત વચનોના ઉદ્ગાર નીકળે છે. ! ક્ષમા, તું સ્વભાવે શાંત હોવાથી મારી શક્તિ અને મારો પ્રભાવ તારા જાણવામાં આવે તેમ નથી. તું ક્રોધપણ રીતે મારા સ્વરૂપને ઓળખવાને સમર્થ નથી. આ જગતમાં જો મારો વાસ ન હોત તો વીરધર્મનો તદ્દન નાશ થઈ જાત. ચક્રવર્તીઓ, ઇંદ્રો અને રાજાઓ મારા પ્રભાવથીજ રાજ્ય કરી શકે છે. રણભૂમિના વિશાળ ક્ષેત્રમાં જીમનારા વીર પુરૂષો મારા આશ્રય વિના વિજય મેળવી શકતા નથી. શક્તિ, બળ, પ્રતાપ અને તેજ મારાથીજ શોભે છે. જેનામાં હું [ક્રોધ] પ્રગટ થતો નથી, તે પુરૂષ શક્તિ, બળ, પ્રતાપ અને તેજથી રહિત હોઈ નિર્માલ્ય ગણાય છે.

ક્ષમા—અરે મદ્ધારી, તારે આવો અતિશય ગર્વ રાખવો ન જોઈએ. તારી શક્તિ, તારું બળ, તારો પ્રતાપ અને તારું તેજ

ગૃહસ્થા વાસમાં કેવળજ્ઞાની.

૧૪૯

કેવાં છે ? અને પરિણામે તેનાથી કેવું સુખ થાય છે ? એ વાત મારા જાણવામાં છે, હું મારા (ક્ષમાના) સ્વભાવને લઇને વિશેષ કહેવાની ઇચ્છા રાખતી નથી. તથાપિ તારા હિતની ખાતર મારે કહેવું જોઈએ કે, જેને તું પેતે તારા ગુણોને ગુણ બુદ્ધિથી જુએ છે, તે ગુણો નથી, પણ અવગુણો છે, એમ તારે જોવું જોઈએ. જો કે, મારે મારા સ્વભાવને લઇને તારા દોષ પણ કહેવા ન જોઈએ; પણ તારા હિતની ખાતર મારે કહ્યા વિના રહેવાતું નથી. જીજ્ઞાસુ તેના હિતની વાત કરતી, એ ઉત્તમ માણસનો ધર્મ છે. અને કુરૂપી, હું તને વિનંતિ પૂર્વક કહું છું કે, તારે તારા દોષને જોવાં અને જો જાને તો એ દોષનો ત્યાગ કરી તારે તારા ભયંકર સ્વરૂપને ભુલી જવું જોઈએ.

(અપૂર્ણ.)

ગૃહસ્થાવાસમાં કેવળજ્ઞાની.

(અનુસંવન ગત જીજ્ઞા વર્ષના અંક ૫ પાને ૧૧૩ થી).

પ્રિય વાચકવૃંદ ? અમારા આ માસિકના ગુણી ગ્રાહકો અને આ આત્માનંદ પ્રકાશમાં આવતા વિવિધ લેખનો યોગ્ય લાભ લેનાર જૈન ણધુઓને આશ્ચર્ય લાગશે કે, આ છઠ્ઠા વર્ષમાં એટલે કે શુભારે ચાર વર્ષે આ લેખનું સ્મરણ કેમ થયું હશે ? સવિનય જણાવવા રજા લઇએ છીએ કે આ લેખ આ માસિકના પેલા અને જીજ્ઞા વર્ષમાં છુટક છુટક રીતે આ સભાના મરહુમ પ્રમુખ વકીલ મુગચંદ નથુભાઈ તરફથી પ્રગટ કરવામાં આવેલો હતો, ભવિતવ્યતાના યોગે આ માસિકના ત્રીજા વર્ષના દરમિયાન તે નર રત્નનો સ્વર્ગવાસ થતાં તે અત્યાર સુધી મુલતવી રહ્યો હતો પરંતુ તે લેખ (આ કથાનું યોગનો વિષય) ચમત્કારિક તેમજ અપૂર્વ રસમય હોવાથી તે પુર્ણ કરવા કેટલાક ગ્રાહકો

૧૫૦

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

તરફથી ઘણા વખતથી સુચના થતાં અમારી અદ્યપમતિથી તે પુરુષ કરવા એટલે કે જ્યાંથી અપુરુષ રહ્યો છે ત્યાંથી શરૂ કરવામાં આવ્યો છે.

કુર્મા રાણીના ગર્ભમાં સાતમા દેવતોકથી દેવતા સંબંધી આયુ પુરુષ કરી દુર્લભ કુમારનો જીવ ઉત્પન્ન થયો છે, ઉત્તમ ગર્ભને પ્રભાવે રાણીને ત્રીજે માસે ધર્મ શ્રવણ કરવાનો દોહડ્ ઉત્પન્ન થયો. જેથી ષટ્ દર્શનના પૃથક પૃથક પંડિતોને પોત પોતાનાં ધર્મ શાસ્ત્રો શ્રવણ કરવા સારૂ રાજાએ રાણીની સમીપે બોલાવ્યા, જેમાં પ્રથમ સાંખ્ય, બીજું મીમાંસક અને ત્રીજું બૌદ્ધ એમ ત્રણ દર્શનોના પંડિતોએ પોતાના દર્શનનું શ્રવણ રાણીને કરાવ્યું, જેને રાણીએ ગર્ભના પ્રભાવે ન્યાય અને તત્ત્વજ્ઞાનની યુક્તિથી તેઓને જીત્યા અને તે દર્શન ઉપર રૂચી થઈ નહીં ત્યાંસુધીની હકીકત બીજા વર્ષના અંક ૫ મામાં ૧૧૬ મા પાનામાં અવી ગયેલ છે હવે આહીંથી આ લેખનું તે અનુસંધાન શરૂ થાય છે.

રાણીની આવી અમત્કારિક બુદ્ધિથી રાજા બહુજ ખુશી થયો. અને આ બધો ગર્ભનો પ્રભાવ છે. એમ જાણી બહુજ આનંદિત થયો અને તરતજ બીજા મતના પંડિતને બોલાવવા સૂચના કરી. જેથી નૈયાયિક મતના પંડિત હાજર થયા. રાજાએ તેમને આસન ઉપર બેસવા વિનંતી કરી જેથી તેઓએ આસન સ્વીકૃત્ અને રાજા રાણી પાસે પોતાના ઉચ્ચિત સ્થાનક ઉપર બેઠા કે તરતજ પંડિતજીએ પોતાના દર્શનનું સ્વરૂપ કહેવા માંડ્યું.

હે મહાદેવી ? અમારા દર્શનનું નામ નૈયાયિક છે અમારા અને વૈશેષિક દર્શનમાં ઝાઝી ન્યુનાધિકતા નથી. ન્યાયમાં અમે બંને સરળા છીએ પરંતુ તત્ત્વમાં ભેદ છે. અમારા નૈયાયિક દર્શનના પ્રણેતા ગૌતમ છે અમારા દર્શનના ગુરૂઓ હંડધારી પ્રોઠ કોપીત પહેરનારા કાંબળી એઢનારા જડાધારી ભરમ લપેટનારા, યજ્ઞોપવિત રાખનારા, જળપાત્ર હાથમાં રાખનારા, નીરક્ષ આહુ-

ગૃહસ્થાવાસમાં કેવળજ્ઞાની.

૧૫૧

ર કરનારા, પ્રાયઃ વનવાસી ખંભે તુંબડું રાખનારા, કંદમુળ ફળ ખાનારા આતિથ્ય કર્મ નિરત, સ્ત્રી સહિત કે રહિતપણુ રહિત તે ઉત્તમ પંચાગ્નિ સાધન કરનારા, શીવતું ધ્યાન કરતાં ભસ્મ ચક્રી અંગને ત્રણ ત્રણવાર સ્પર્શ છે. યજ્ઞમાન વંદના કરતાં ઓં નમઃ શિવાય. ગુરુ તેજ પ્રમાણે શિવાય નમઃ એમ કહે છે. તેઓ શૈવાદી ભેદે ચાર પ્રકારના છે. શૈવ-પાશુપત મહા વ્રતધર ને કાલમુખ અમારા દેવ, સૃષ્ટિ સંહાર ને નિર્માણ કરનાર શીવ છે અમારા દર્શનમાં સોળ તત્વો માનેલા છે.

પ્રમાણુ-પ્રમેય-સંશય-પ્રયોજન દષ્ટાંત-સિદ્ધાંત અવયવ-તર્ક-નિર્ણય વાદ-જલ્પ-વિતંડા-હેત્વાભાસ-છલ-બાતિ-નિઘસ્થાન. અને પ્રમાણુચાર છે. પ્રત્યક્ષ, અનુમાન, ઉપમાન, શબ્દ વૈશેષિકના પ્રણેતા કણ્વાદ છે દેવતા અમારા ખંને દર્શનના એકજ છે વૈશેષિકને તત્વો છ છે. દ્રવ્ય-ગુણકર્મ-સામાન્ય વિશેષ-સમવાય-પ્રમાણુ જે પ્રત્યક્ષ તથા લૈંગિક અમારા દર્શનનો દેવધંધર શીવ છે અને તે તટસ્થ છે. તેમજ અમારો દેવ સૃષ્ટિનો નિર્માણુ અને સંહાર કરનારો છે.

અમારા દર્શનમાં જીવજ્ઞાનાદિ ધર્મથી અત્યંત ભિન્ન છે. તેમજ જીવાત્મા અને પરમાત્મા જે ભુદ્વી વસ્તુ છે જીવાત્મા કાર્યનું કારણમૂત છે, અને કર્તા ધંધર છે. વપુવિષય ઇન્દ્રિય બુદ્ધિ સુખ-દુઃખ એમનો ઉચ્છેદ થવાથી આત્મસંસ્થાન થાય જે સુક્તિ નિત્ય જેનો અનુભવ રહ્યાં કરે એવા સુખથી વિશિષ્ટ જે દુખનો અત્યંતાભાવ તે મોક્ષ.

રાણી—પંડીતજી ? જ્યારે તમે આત્માને જ્ઞાનાદિ ધર્મ થકી ભિન્ન માનો છો, ત્યારે હું બાણું છું, હું બેડું છું, હું જ્ઞાતા, હું જ્ઞેનાર, હું સુખી, હું ભગ્ય ઇત્યાદિ ભેદ પ્રતિપત્તિ કેને થાય છે ? અને જો અભિન્ન માનો તો આ ધર્મ છે, આ તેનો ધર્મ છે એવી

૧૫૨

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

લેદ બુદ્ધિ કેમ સંભવે ? જેથી આત્માને જ્ઞાનાદિ ધર્મથી એકલો ભીન્ન કે અભિન્ન સંભવતો નથી પરંતુ બિન્નાભિન્ન સંભવે છે. તેમજ આત્માને કુટસ્થ નિત્યતા પણ ઘટતી નથી કેમકે આત્મા પુર્વ દશામાં જેવો હોય તેવો ન તેવો જ્ઞાનોપત્તિ સમય રહે તો એવો તે પદાર્થને ગૃહી શકનારો શી રીતે થાય ? અને કુટસ્થ છતાં પદાર્થ ગ્રહણ કરે તો પુર્વે નગ્રહણ કરતો હતો હાલ ગ્રહણ કરે એમ પરિણામી થયો ત્યારે કુટસ્થ રહી કયાં.

તેમજ ઇશ્વર સૃષ્ટીનો નિમાર્ણ તથા સંહાર કરનાર માનો છો ? ને જીવોને પોતાના પુણ્ય પાપ અનુસાર સ્વર્ગ નરકનો ઊપભોગ કરાવે છે એમ માનો છો, તો ઇશ્વર શું નિયંત્ર અનુગ્રહ કરવા મંત્ર કરે છે તો ઇશ્વરમાં રાગ દોષનો અભાવ કેમ સંભવે, જો ઇશ્વરમાં રાગ દ્રેષ હોય તો તે ઇશ્વર કેમ કહેવાય જેથી તે યુક્ત દેખાવું નથી.

રાણીના આવા તીવ્ર બુદ્ધિ બળ, જે કે ઉત્તમ ગર્ભનો પ્રભાવ છે તેમ બાણી રાજાને અતિ સંતોષ થયો અને પછી તરતજ વૈશેષિક દરશના પંડિતને જોડાવવા સુચના કરી જેથી વૈશેષિક દરશનના પંડિત આગ્રા તેમને આસન ઉપર બેસવા વિનંતી કરી જેથી તેઓ આસન ઉપર બેસતાં પોતાના દરશનનું સ્વરૂપ કહેવું શરૂ કર્યું.

અપૂર્ણ.

જૈન સોળ સંસ્કાર.

(અનુસંધાન ગત અંક ૩ બના પૃષ્ઠ ૬૩ થી.)

વ્રતાદેશ વિધિ થયા પછી વ્રતવિસર્ગ કરવામાં આવે છે. ગ્રાહણ ઉપનય સંસ્કાર પામ્યા પછી સોળ વર્ષ સુધી વ્રત ધારણ કરી શકે છે. ક્ષત્રિય દશ વર્ષ સુધી અને વૈશ્ય બાર અથવા સોળ વર્ષ સુધી વ્રતાદેશ ધારણ કરી શકે છે. ત્યાં સુધી તે નિયમ પ્રમાણે વર્તવું એ ઉત્તમ પક્ષ ગણાય છે. કાર્ય વ્યવસ્થાને

જૈન સોળ સંસ્કાર.

૧૫૩

લઈને કરી તેટલી મુઠત ન રહી શકાય તો છ માસ સુધી, અથવા તેટલું ન બને તો એક માસ સુધી, તે ન બને તો પખવા-વાડીઆ સુધી અને તેટલું પણ ન બને તો ત્રણ દિવસ સુધી રહી શકાય છે. જો ત્રણ દિવસ પણ ન બને તો તે વ્રતાદેશ લીધા પછી તેજ દિવસે વ્રતવિસર્ગ કરવામાં આવે છે.

વ્રતવિસર્ગ વિધિ.

ઉપવીત ધારણ કરનાર શ્રાવક કુમાર ચારે દિશામાં સ્થાપિત જિન પ્રતિમાને ત્રણ પ્રદક્ષિણા કરી તેમની આગળ યુગાદિ જિનસ્તોત્ર સહિત શકસ્તવનો પાઠ કરી જવો. તે પછી આસન ઉપર બેસી ગુરૂને નમસ્કાર કરી બે હાથ બેડી નીચે પ્રમાણે કહેવું:-

“ ભગવન્, દેશકાલા ચયેક્ષયા વ્રતવિસર્ગવાદિશ ”

“ હે ભગવન દેશકાળ વિગેરેની અપેક્ષાવડે મને વ્રત વિસર્ગ કરવાની આજ્ઞા આપો. ” તે વખતે ગુરૂ ‘ આદિશામિ ’ ‘ હું આજ્ઞા આપું છું ’ એમ કહે, પછી શિષ્ય કહે-

“ ભગવન્, મમ વ્રતવિસર્ગ આદિષ્ટઃ ”

‘ ભગવન્, તમે મને વ્રતવિસર્ગ કરવાની આજ્ઞા કરી. ’ તે વખતે ગુરૂ ‘ આદિષ્ટઃ ’ એમ કહી તેને આજ્ઞા આપે, તે પછી ‘ ભગવન્ મેં વ્રતગંધને છોડી લીધો ’ એમ શિષ્ય કહે છે એટલે ગુરૂ તેને કહે છે કે. “ જિનોપવીત ધારણ કરવાથી તારો વ્રતગંધ વિસટ ન થાઓ, અને હવે તું જન્મથી શોળ વર્ષ સુધી બ્રહ્મચારી રહી પઠન કરવાના ધર્મમાં તત્પર રહે. ” ગુરૂના આ વચન સાંભળ્યા પછી શિષ્ય, ઉપકરણોને દૂર કરે છે અને તે બધા ઉપકરણો ગુરૂની આગળ મુકે છે. પછી જિનોપવીત ધારણ કરી રવેતવચ્ચતું ઉત્તરીય રાખી શ્રાવક કુમાર ગૃહસ્થ ગુરૂની સન્મુખ નમસ્કાર કરી બેસે છે, તે વખતે ગુરૂ

૧૫૪

આત્માત્મક પ્રકાશ.

તેવી આગળ જિનોપવીતની વ્યાખ્યા કહી સંભળાવે છે તે આ પ્રમાણે—જિનોપવીત જિન-મગવંતનું ઉપવીત એટલે મુદ્રાસૂત્ર તે જિનોપવીત કહેવાય છે. શ્રી યુગાદિ પ્રભુએ ગૃહસ્થ ત્રણ વર્ષોને નવ બ્રહ્મ ગુપ્તિ ગર્ભ એવા ત્રણ રત્ન રૂપ પોતાની મુદ્રાને યાવજીવિત ધારણ કરવાને કહેલું છે, તે પછી જ્યારે તીર્થનો ઉચ્છેદ થયો અને મિથ્યાત્વનું બળ વૃદ્ધિ પામ્યું, એટલે બ્રાહ્મણોએ હિંસા પ્રરૂપણથી ચાર વેદને મિથ્યા માર્ગમાં સ્થાપિત કર્યા, તે સમયે પર્વત અને વસુરાજાએ પ્રાચ્યે હિંસકયજ્ઞમાં પ્રવૃત્તિ કરી અને ઉપવીતનું યજ્ઞોપવીત નામ ધારણ કરાવ્યું. મિથ્યાદષ્ટિએ તેનું ગમે તે નામ રાખ્યું, પણ જિનમતમાં તે તે જિનોપવીતના નામથી પ્રરૂપિત છે. તે જિનોપવીત ને ઉત્તમ પ્રકારે ધારણ કરવી જોઈએ. દર માસે નવીન જિનોપવીત ધારણ કરી જીર્ણનો લાગ કરવો, જો પ્રમાદથી તે જિનોપવીત તુટી જાય અથવા નષ્ટ થાય તો ત્રણ ઉપવાસ કરી નવીન જિનોપવીત ધારણ કરવી જોઈએ. પ્રેત સંજાથી કોઈ જાતની ક્રિયા કરવી હોય તો તે ઉપવીતને જમણા સ્કંધ ઉપર અથવા ડાબી કક્ષા નીચે વિપરીતપણે ધારણ કરવી; કારણ કે, એ વિપરીત ક્રિયા છે. મુનિ પણ મરણ પામેલા મુનિના લાગમાં તેવી રીતે વિપરીત વસ્ત્ર પહેરે છે, દરેક શ્રાવક કુમારે સંસ્કારી થવા માટે જિનોપવીતને સારી રીતે શ્રદ્ધા કરી રાખવી.”

ગૃહસ્થ ગુરૂ આ પ્રમાણે જિનોપવીતનું વ્યાખ્યાન આપી ચરમેષીમંત્રનો ઉચ્ચાર કરે, તે પછી શિષ્ય અને ગુરૂ બંને ઉભા થઈ ચૈત્યવંદન તથા સાધુવંદન કરે, એટલે મતવિસર્ગનો વિધિ સમાપ્ત થાય છે.

દાનવિધિ.

મત વિસર્ગ થયા પછી ગૃહસ્થ ગુરૂ પોતાના શિષ્યની સાથે જિનબિંબને ત્રણ પ્રદક્ષિણા કરી ચારે દિશામાં શકસ્તવનો પાઠ

જૈન સોળ સંસ્કાર

૧૫૫

ભણે છે. પછી શિષ્ય ગુરૂને ત્રણ પ્રદક્ષિણા કરી નમસ્કાર કરી ઉભા રહી ગુરૂને નીચે પ્રમાણે વિજ્ઞાપિ કરે છે.

“ ભગવન્, તારિતોઽહં નિસ્તારિતોહં ઉત્તમઃ કૃતોઽહં સત્તમઃ કૃતો ઽહં પૂતઃ કૃતો ઽહં પૂજ્યઃ કૃતો ઽહં તદ્ભગવન્નાદિશ્ચ પ્રમાદં બહુલે ગૃહસ્થ ધર્મે મમ કિંચનાપિ રહસ્યભૂતં સુકૃતં ॥ ”

“ હે ભગવન્, તમે મને તાર્યો, નિસ્તાર્યો, મને ઉત્તમ, સત્તમ, પવિત્ર અને પૂજ્ય કર્યો. હવે મને ઘણાં પ્રમાદવાળા ગૃહસ્થ ધર્મના કાંઈક રહસ્ય રૂપ સુકૃતની આજ્ઞા આપો. ”

શિષ્યના આ વચન સાંભળી ગુરૂ કહે કે, “ હે શિષ્ય, તે સાડું કંઈ અને સાડું પુછ્યું, માટે તું દાન ધર્મનું શ્રવણ કર, તે પછી ગુરૂ તેને નીચે પ્રમાણે દાન ધર્મ સંભળાવે છે—

દાનધર્મ.

દાનં હિ પરમો ધર્મો દાનં હિ પરમા ક્રિયા

દાનં હિ પરમો માર્ગ સ્તસ્મા દાને મનઃ કુરુ ॥ ૧ ॥

દાન એજ પરમધર્મ છે, દાન પરમ ક્રિયા છે અને દાન એ પરમ માર્ગ છે, તે માટે દાન કરવામાં મન કર. ૧

દયા સ્યાદભયં દાન મુપકાર સ્તથા વિધઃ ।

સર્વો હિ ધર્મ સંઘાતો દાને ઽ તમાયિમર્હતિ ॥૨॥

દયા એ અભયદાન છે અને ઉપકાર એ પણ (આશ્રય દાન) છે. તેથી સર્વ ધર્મનો સંઘાત દાનની અંદર અંત ભવિ થવાને યોગ્ય છે. ૨

બ્રહ્મચારી ચ પાઠેન બિશ્વશ્રેય સમાધિના ।

વાનપ્રસ્થસ્તુ કષ્ટેન ગૃહી દાનેન શુદ્ધયતિ ॥ ૩ ॥

“ બ્રહ્મચારી પાઠથી, બિશ્વ (યતિ) સમાધિથી, વાનપ્રસ્થ કષ્ટ ભોગવવાથી અને ગૃહસ્થ દાનથી શુદ્ધ થાય છે. ૩.

૧૫૬

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

જ્ઞાનિનઃ પરમાર્થજ્ઞા અર્હંતો જગદીશ્વરાઃ ।

વ્રતકાલે પ્રયચ્છંતિ દાનં સાંવત્સરં ચ તે ॥ ૪ ॥

જ્ઞાની, પરમાર્થને જાણનારા, અને જગતના ઇશ્વર એવા અર્હંત-તીર્થંકરો વ્રત ગ્રહણ કરવા વખતે સાંવત્સરી દાન આપે છે. ૪

ગૃહણતાં પ્રીણનં સમ્યક્ દદતાં પુણ્યમક્ષયમ્ ।

દાનતુલ્યસ્તતો લોકે મોક્ષોપાયો નાપરઃ ॥ ૫ ॥

દાન ગ્રહણ કરનારાઓને દાન તૃપ્તિ આવે છે અને દાન આપનારાઓને તે અક્ષય પુણ્ય પ્રાપ્ત કરાવે છે, તેથી આ લોક-માં દાનના જેવો મોક્ષ મેળવવાનો બીજો ઉપાય નથી. ૫

હે વત્સ, આ પ્રમાણે દાન ધર્મનો મહિમા છે, તે હૃદય-માં રાખી તું હિમેશાં દાન આપજે.”

ગુરૂના આવા વચન સાંભળી શિષ્ય ગુરૂને કહે છે—હે ભગવન્, મને દાન આપવાનો વિધિ કહો, તે પછી ગુરૂ તેને આ પ્રમાણે દાન વિધિ બતાવે છે—હે શિષ્ય, ગાય, ભૂમિ, સુવર્ણ, રત્ન, અન્ન, વસ્ત્ર, હાથી અને ઘોડો—એ આઠ પ્રકારનું દાન કહેવાય છે, આઠ પ્રકારનું દાન ગૃહસ્થ ગુરૂને અપાય છે. નિઃસ્પૃહ એવા યતિઓ તેને ગ્રહણ કરતા નથી. યતિઓ—મુનિઓને લોજન, વસ્ત્ર, પાત્ર, ઔષધ અને પુસ્તકનું દાન અપાય છે. દ્રવ્યનું દાન અપાતું નથી, જો યતિ—મુનિને દ્રવ્યનું દાન આપે તો તે દેનાર અને લેનાર બંને નરકે જાય છે, એ દાન આપવા વખતે નીચેનો મંત્ર ભણાય છે.

“ ૐ અર્હં એકમસ્તિ દશકમસ્તિ શતપ્રસ્તિ સહસ્રમસ્તિ અયુતમસ્તિ મક્ષમસ્તિ પ્રયુતમસ્તિ કોટયસ્તિ ક્રોટિદેશકમસ્તિ કોટિ સહસ્રમસ્તિ કોટયયુતમસ્તિ કોટિલક્ષમસ્તિ કોટિપ્રયુતમસ્તિ કોટાકોટિરસ્તિ સંખ્યેયમસ્તિ અસંખ્યેયમસ્તિ અનંતમસ્તિ અનંતાનંતમસ્તિ દાનફલમસ્તિ તદક્ષયં દાનમસ્તુ તે અર્હં ૐ ॥ ”

જૈન સોળ સંસ્કાર.

૧૫૭

આ મંત્ર જોડી દાન આપવામાં આવે છે, એ મંત્રનો ભાવાર્થ એવો છે કે, “ દાન આપવાથી એકથી માંડીને અનંતાનંત સુધી દાન આપવાનું ફળ થાય છે. તે તારું દાન અક્ષય થાઓ. ”

ઉપર કહેલા દાનમાંથી એક દાન પોતાની શક્તિ પ્રમાણે ગૃહસ્થ ગુરૂને આપવું. ઉપવીત ધારણ કરનારા શ્રાવક કુમારની પાસેથી દાન લઈ ગૃહસ્થ ગુરૂ તે શિષ્યને વાજતે ગાજતે સાધુઓની વસતિમાં (ઉપાશ્રમમાં) લઈ જાય અને ત્યાં મંડળી પૂજા, વાસ ક્ષેપ, અને ગુરૂવંદન વગેરે પૂર્વની જેમ કરાવે, તે પછી તે ઉપવીત ધારી શ્રાવક ગાળકની પાસે ચતુર્વિધ સંઘની પૂજા કરાવવી અને મુનિઓને અન્ન વસ્ત્રાદિકના યોગ્ય દાન અપાવવા.

ધર્મદાનવિધિ.

આ પ્રમાણે જૈન પ્રાદાણ, ક્ષત્રિય અને વૈશ્યને માટે આરમ્ભે ઉપનયન સંસ્કાર દર્શાવેલો છે, અને તેની અંદર વ્રતાદેશ, વ્રતળંઘ, વ્રતવિસર્ગ અને દાનવિધિ દર્શાવવામાં આવ્યા છે આ સર્વ પ્રકાર દરેક શ્રાવકે જાણવા જોઈએ, અને તે પ્રમાણે પ્રવર્તન કરવાને તત્પર થવું જોઈએ.

શુદ્ર જાતિને આ સંસ્કારની યોગ્યતા નથી, તેથી તેમને માટે ઉત્તરીયકન્યાસ વિધિ લખેલો છે, તે ઉત્તરીયકનો ન્યાસ કરવાથી શુદ્ર ઉપવીત ધારી ગણાય છે. તેને માટે આચાર દિન કરમાં સારી રીતે લખેલું છે, જેનો સાર હવે પછી આપવામાં આવશે.

(અપુર્ણ)

૧૫૮

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

અદ્ભુત ઉપનય.

(પૃષ્ઠ ૧૩૨ થી ૧૩૩.)

ક્ષણવારે પક્ષિઓનો મધુર ધ્વનિ પાછો પ્રગટ થઈ આવ્યો, એટલે તેના હૃદયમાં પાછો ફોલ થઈ આવ્યો. તેણે તે દ્રહ્મની આસપાસ જોયું, ત્યાં વિવિધ રંગની લતાઓ તેના જોવામાં આવી તે જોતાંજ તે દૃષ્ટિવૃણુપ બની ગયો, તેણે પોતાની ચપળ દૃષ્ટિ આસપાસ ફેરવવા માંડી. તે લતાઓના સૌંદર્યે તેને અતિ મોહિત કરી દીધો. તે એકી ટશે તે લતાઓને નિરખવા લાગ્યો. લતાઓનું નિરીક્ષણ કરતાં તેના હૃદયમાં વિચાર ઉત્પન્ન થયો કે, આ લતાઓની અંદર જે સૌંદર્ય દેખાય છે, તે માત્ર પુદ્ગળોની શોભા છે, તેને વિષે અતિ મોહ ધારણ કરવો, તે આરા જેવા માણસને યોગ્ય ન કહેવાય. આવા આવા પુદ્ગળોની શોભા થીજ આ સંસારની શોભા દેખાય છે, પણ તે શોભા પરિણામે સુખદાયક નથી. હું તેનાથી કંટાળીનેજ પેલા પાંચ કલ્પવૃક્ષોનો આશ્રય કરવા આવ્યો હતો, જો કે અત્યારે આ પક્ષિઓનો મધુર ધ્વનિ સાંભળી હું તે કલ્પવૃક્ષોથી દૂર થતો જાઉં છું, પરંતુ મારે વિચારવું જોઈએ કે, એ કલ્પવૃક્ષોથી મારે વિશેષ દૂર થવું ન જોઈએ.” તેમ વળી આ પુદ્ગળોની અસાર શોભામાં આસક્ત થવું ન જોઈએ. આવું વિચારી તે તરૂણ પુરૂષે તે લતાઓની શોભાના અવલોકનમાંથી પોતાના ચંચળ મનને આકર્ષી લીધું હતું.

તે લતાનું અવલોકન કર્યા પછી તે ક્ષણવાર વિચારમાં પડ્યો, તેવામાં ઠટલીએક લતાઓ જાણે તેને જોવાને ઇચ્છતી હોય, તેમ તેની દૃષ્ટિ આગળ પ્રકાશિત થવા લાગી અને તેની મનોવૃત્તિને પ્રસન્ન કરવા અનેક જાતની ચેષ્ટા કરવા લાગી. તે તરૂણ તેની ચેષ્ટાઓથી હૃદયમાં પ્રસન્ન થતો તે પ્રદેશમાંથી આગળ ચાલ્યો.

અદ્ભુત ઉપનય.

૧૫૯

તેવામાં કેટલાક પક્ષીઓ મધુર ધ્વનિ કરતાં તેની આગળ વિવિધ જાતના સ્વાદિષ્ટ ફળ નિવેદન કરવા લાગ્યા, તે ફળોના સ્વાદમાં લોહુપ થઇ તે પક્ષીઓએ આપેલા ફળોનો સ્વાદ લેવામાં લુપ્થ બની ગયો. ઘણી વાર સુધી તેણે ફળોનો સ્વાદ લીધો તોપણ તેની છુધા શાંત થઇ નહીં. ઉલટી વિશેષ વધવા લાગી.

આ વખતે કોકિલાઓનો પંચમ સ્વર તેના સાંભળવામાં આવ્યો. આથી તેની શ્રવણેન્દ્રિય જાગ્રત થઇ તરત તે લોભાણે અને મધુર સ્વર સાંભળવાને દોડી આવ્યો, તે સ્વરના શ્રવણમાં તે એટલો ખર્ચો આસક્ત થયો કે, તેનું આત્મીય જ્ઞાન નષ્ટ થઇ ગયું. શ્રવણેન્દ્રિયના રસમાં છુધા અને તૃષા વિસ્ત થઇ ગઇ. તેણે મનને આકર્ષવા માંડ્યું, પણ કોઇ રીતે શ્રવણની લોહુપ-તાથી તે પૃથક્ થઇ શક્યું નહીં. ક્ષણવાર પછી કેટલાએક સુંદર પક્ષીઓ જાણે તેની ખુશામત કરતા હોય તેમ તેની આગળ સંજ્યાખંધ આવી ચડ્યા અને તેઓ તેને લલચાવીને તે પ્રદેશ-માંથી આગળ લઇ ગયા. થોડે દૂર જતાં કસ્તુરીના જેવો સુગંધ તેની ધ્રાણેન્દ્રિયના અગ્ર ભાગે પ્રાપ્ત થયો. તત્કાળ તે સુગંધને અનુસારે ધાવન કરવા લાગ્યો. પ્રથમના શ્રવણેન્દ્રિયના સુખને ભુલી જઇ તે ધ્રાણેન્દ્રિયના સુખમાં આસક્ત થયો. તેનું આત્મીય જ્ઞાન ધ્રાણેન્દ્રિયમાં લીન થઇ ગયું. ઘણી વાર સુધી તે પ્રદેશનું માધુર્ય અનુભવતો તે ઉભો રહ્યો, એવામાં પાછો કેટલાએક પક્ષીઓનો મધુર ધ્વનિ તેના સાંભળવામાં આવ્યો. તે સાંભળતાં તેણે વિચાર કર્યો કે, “ આ સુંદર પક્ષીઓ મને ઉત્તરોત્તર અગ્રિક આનંદના સ્થળો દેખાડે છે, માટે જો હું તે સ્થળે જઇશ તો આથી પણ મને વિશેષ આનંદ પ્રાપ્ત થશે. ” આવું વિચારી તે તરૂણ તે સ્થળને છોડી આગળ ચાલ્યો, તેવામાં મખમલના જેવી કોમળ ભૂમિ તેના જોવામાં આવી. તે ભૂમિનો સ્પર્શ કરતાં તેની સ્પર્શેન્દ્રિયને ભારે આનંદ મળવા લાગ્યો. સ્પર્શ સુખને સંપાદન કરવાને તે કોમળ ભૂમિ ઉપર લોટવા લાગ્યો અને

૧૬૦

આત્માનાન્દ પ્રકાશ.

તેથી પોતાના આત્માને વિશેષ સુખ આપવા લાગ્યો. તે ઘણી વાર સુખી તેજ ભૂમિમાં રહ્યો અને તે દરમીયાન પેલા પાંચ કલ્પવૃક્ષોને તે વિસ્મરી ગયો.

આ પ્રદેશમાં ઘણી વાર રહેતાં તે એટલો ગયો આસક્ત થયો કે, તેને આ જગતમાં બીજું કાંઈ પણ સુખકારક લાગ્યું નહીં. ક્ષણવાર તે પાછો તે પેલા પૂર્વના અનુભવેલા વિવિધ વિષયોને સેવવાને પણ તૈયાર થતો અને પાછો આ પ્રદેશમાં આવી પડતો હતો.

એક વખતે તે પુરૂષ કોમળ ભૂમિ ઉપર સૂતો હતો, તેવામાં એક વિકરાળ પુરૂષ આવ્યો. તે પુરૂષની આકૃતિ ભયંકર હતી, પણ તે સ્વભાવે મસ્કરો હોવાથી તેની ઉપર તે તરૂણને સ્નેહ ઉત્પન્ન થઈ આવ્યો. તેણે હૃદયથી તે પુરૂષને બહુ માન આપી પોતાની પાસે બેસાર્યો. તે પુરૂષે હાસ્યપૂર્વક જણાવ્યું, “ પ્રિયભાઈ, તું મારા વિકરાળ સ્વરૂપથી ભય પામીશ નહીં. હું તારો ઇષ્ટ મિત્ર છું. મારા સહવાસથી તને ઘણું સુખ પ્રાપ્ત થશે. માણસને માથે સદાચરણના પ્રવર્તનની જે ઉપાધિ રહ્યા કરે છે, તે મારાથી દૂર થઈ જશે. મારા સહવાસથી તું સદા આવી કોમળ ભૂમિમાં પડ્યો રહીશ. કોઈ જાતની કાર્યોપાધિ તારી પાસે આવી શકશે નહીં. ” તે પુરૂષના આવા આનંદદાયક મધુર શબ્દો સાંભળી તે તરૂણને અતિ આનંદ થઈ આવ્યો. તેણે તે વિકરાળ પુરૂષનો ઉપકાર માન્યો અને પ્રેમથી તેને આલિંગન કર્યું.

તે પુરૂષના સમાગમ સુખમાં મગ્ન થઈ તે તરૂણ તે સ્થાને ઘણી વાર પડી રહ્યો. તેણે બીજી સર્વ કાર્યોપાધિનો ત્યાગ કરી દીધો. અને તેથી તે પોતાના આત્માને પરિપૂર્ણ કૃતાર્થ માનવા લાગ્યો.

થોડીવાર પછી એક બીજો ઉગ્ર પુરૂષ આવ્યો, તેની આકૃતિ મદ ભરેલી દેખાતી હતી, તેને જોતાંજ આ તરૂણ પુરૂષ

સદ્ભાવના.

૧૬૧

ઘણેજ રાજ થયો, અને તેણે તેનો ભારે સત્કાર કર્યો, તે ઉપર પુરૂષ બોલ્યો—“ ભાઈ, તમારી મનોવૃત્તિ જાણીનેજ હું તમારી પાસે આવ્યો છું, તમે મારા પુરૂષ ગ્રાહક છો; એવો મારા હૃદયમાં પુરૂષ વિશ્વાસ છે. મને આશા છે કે, તમે કદિ પણ મારો અનાદર કરશો નહીં. હું યાવજીવિત તમારેજ આશ્રમે રહેવાની ઇચ્છા રાખું છું. ” તેના આવા મધુર અને પ્રિય વચનો સાંભળી તે તરૂણ પુરૂષ ખુશી થઈને બોલ્યો—“ ભદ્ર, તમે મારી સાથે રહો. હું તમને યાવજીવિત પ્રેમથી ધારણ કરીશ. તમારા જેવા ઉત્તમ પુરૂષની મારે ઘણીજ જરૂર છે, તમારાથી હું પ્રતિષ્ઠામાં ચડીઆતો થઈશ, અને તેથી પ્રતિક્ષણે તમારો આભાર માન્યા કરીશ. ”

તે તરૂણના આવા વચન સાંભળી તે પુરૂષ પણ પ્રસન્ન થઈને તેની પાસે રહ્યો, અને તેના સહવાસથી પેદા તરૂણ ઉપર ધારણ કરી અને સર્વ કર્તવ્યની ઉપાધિમાંથી મુક્ત થઈ તેજ સ્થાને આનંદમાં મગ્ન થઈને રહ્યો હતો.

અપૂર્ણ.

॥ ૐ ॥

સદ્જ્ઞાવના.

જીવ તું વિચાર કર કે તારી મૂળ સ્થિતિ કઈ ? સૂક્ષ્મ નિગોદ. અહો તેમાં કેવી દુઃખ વિડંબના ? શ્વાસોશ્વાસમાં પણ અધિક ૧૭ ભવો કરી કરી મૃત્યુવશ થવું. આવી દુઃખની કોટિથી, સ્થિતિ પરિપાકાદિક કારણને પામી જીવ અવહાર રાશિ પ્રાપ્ત કરી અનુક્રમે અનેક અનંત દુઃખ રાશિઓ ભોગવતો ભોગવતો કોઈક મહા પુણ્ય યોગે આ દશ દષ્ટાંતે દોહિલો માનવ દેહ પામ્યો, તેમાં પણ અત્યંત પુણ્ય યોગે પામવા યોગ્ય વર્મ

૧૬૧

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

સામગ્રી, આર્યક્ષેત્ર, સદ્ગુરુ યોગ, ધર્મ શ્રવણ અને ધર્મરૂચિ વિગેરે પામીને “ દેહસ્ય સારં વ્રત ધારણં ચ ” આ દુર્લભ દેહ પામવાના ખરા સારરૂપ પવિત્ર વ્રતનું ધારણ કરવું તેજ છે. શ્રી વીતરાગ દેવ ભાષિત સર્વ વિરતિ ધર્મ અપૂર્વ ચિંતામણી તુલ્ય છે, તે પરમ ભક્તિથી આરાધ્યો છતાં શાશ્વત સુખ આપે છે. તેવા પરમ નિરૂપાધિક ધર્મ સર્વથા પ્રમાદ રહિત આરાધવા યોગ્ય છે. પ્રમાદ એ આત્માનો કટો દુશ્મન છે. શ્રી જીનેશ્વર ભગવાનના પવિત્ર વચનનો અનાદર કરી આપ મતિએ વર્તવું એ પ્રમાદ છે. માટે સર્વ પ્રયત્ને કરી શ્રી જીન વચનને યથાર્થ સમજી પાળવા ઉચ્ચમાળ થવું શ્રેયકારી છે. સુખશીળ જીવ અદ્ય સુખ માટે ઘણા કાળનું ઉંચા પ્રકારનું સ્વર્ગનું કે મોક્ષનું સુખ હારી જાય છે. જો સુખશીળ પાણું તજી સાવધાન થઈ શ્રી જિન આજ્ઞાને ઝરાખર આરાધવા ખપ કરે તો અદ્ય કાળમાં અદ્ય કળે બહુ કાળનું ઉંચા પ્રકારનું સુખ મળે, પણ જીવ સ્વાધીનપણે કાયર થઈ આત્મ સાધન કરતો નથી એટલે ખરા સજ્જા વિના પરાધીન થઈ પછી ધર્મ સાધન કરી શકતો નથી “ પાણી પહેલાં પાળ ” ની પેઠે આગળથીજ આત્મ સાધન કરી લેવું જોઈએ.

જીવ અજ્ઞાન દશાએ કરી મોહમાં સુઝાઈ હું અને માઈ માઈ કરી કરી મહા દુઃખ પામે છે. નિર્મળ સ્ફટિક રત્ન જેવો સહજ જ્ઞાન જ્યોતિ-પ્રભાથી સુશોભિત આ આત્મા પોતાનું મૂળ સ્વરૂપ, મોહ મહિરાના છકથી ચૂકી જઈ અજ્ઞાનને વશે પર વસ્તુમાં માઈ માઈ કરી મરે છે અંતે સર્વ છોડીને જવું પડે છે એમ પ્રલક્ષ દેખતો છતો મોહ મહિરાથી જેભાન થઈ ગયેલો જીવ ખોટો મમત્વ તજતો નથી તો અંતે પરાભવ પામી દુર્ગતિ પામે છે, જ્યાં કોઈ શરણ થતું નથી સમ્યક્ જ્ઞાન એજ મોક્ષ માર્ગ બતાવવા દીપક છે, એજ ભવાટવી ઉતારવા ખરા

સદ્લાવના.

૧૬૩

સાથી છે, માટે અંત સુધી તેનો સંગ શુકવો નહિ. સમ્યગ્જ્ઞાન અને વૈરાગ્ય એ આ લયંકર લવ સમુદ્ર તારવા ભારે જળરી નાવ જેવા છે, લવ્ય જીવોને તેનું દૃઢ અવલંબન કરવું ઘટે છે, શુણ્ઢોષ, ઉચિત, અનુચિત, હિત અહિત અને લાભાલાભને ધરોળર સમજવારૂપ વિવેક તે અંતરમાં પ્રકાશ કરનાર અભિ- નવ જ્ઞાનુ સમાન છે અને તેને પામ્યેજ સર્વ સુખ સંપ્રાપ્ત થાય છે તેથી સ્થિરતા, સમતા અને ત્યાગાદિક ઉત્તમ ગુણો પ્રગટે છે. ખડું જોતાં આ આત્મા પોતેજ શુણ્ રત્નનો ફરિયો છે, શુશુભયજ છે પણ તે સર્વ વિવેકવડે જાણી આદરિ શકાય છે અને તે વિના ધુરવાડામાં બાચકા ભરવા જેવું થાય છે આ- ત્માનું ખડું ધન-ખડું કુટુંબ અંતરમાંજ છે જેને મોહવશ પ્રાણી અજ્ઞાનવડે ભુટ્ટી જઈ ભ્રમથી ખોટાં એવા ધન કુટું- બમાં મોહી રહ્યો છે. લોહીવડે ખરડાયેલું વસ્ત્ર જેમ લોહીથી સાફ થતું નથી. તેમ પ્રમાદથી મેળવેલો કર્મભજ પ્રમાદથી ટળી શકતો નથી. અપ્રમાદ એજ આત્મ સાધનમાં અનુકુળ- મિત્ર-સહાયી છે, કાળજી-આદરથી શ્રી જિન આણાનું આરાધન કરવું તેજ ખરો અપ્રમાદ છે. માટે મદ, વિષય, કષાય, આળસ અને વિકથા વરજી સાવધાન થઈ સર્વ પ્રાણી ઉપર સમભાવ રાખી નિર્મળ મન, વચન અને કાયાવડે શીળ-સદ્વાચાર પાળવા ઉજમાળ થવું.

પ્રાણાંતે પણ પરજીવને ત્રાસ નહીં આપવા પોતે દુઃખ ભોગવવું પણ અન્યને દુઃખ ન દેવું. પ્રાણાંતે પણ કષાયાદિકને વશ થઈ અસત્ય નહીં જોલવું. જેથી પરપ્રાણીને દુઃખ થાય, અહિત થાય તેવું સાચું પણ અસત્ય તુલ્ય સમજી વિવેકાર્વક હિત-મિત (જોઈએ તેટલુંજ) સ્પષ્ટ, ધર્મને બાધક ન આવે તેવું વિચારીનેજ જોલવું. જેમ તેમ વગર વિચારે જોલતાં ઉત્સૂર ભાષણનો પણ પ્રસંગ આવી જાય, જેથી સંસારમાં ખડુ

૧૬૪

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

પર્યટન કરવું પડે માટે ઉપયોગપૂર્વકજ ખોલવું. અદત્ત પણ ચારે પ્રકારનું તજવું તીર્થંકર અદત્ત—શ્રી તીર્થંકર દેવે નિષેધેલું નહીં લેવું, ગુરૂ અદત્ત—ગુરૂની આજ્ઞા વિના નહિ લેવું, સ્વામી અદત્ત—વસ્તુના ધણીની આજ્ઞા વિના તે ન લેવી, અને જીવ અદત્ત—સચિત કે મિશ્ર વસ્તુ ન લેવી. કેમકે સર્વ કોઈને પોતપોતાના પ્રાણ વહાલા હોય છે, માટે સર્વથા ચારે પ્રકારે અદત્ત વર્જવું. બ્રહ્મચર્ય—દેવ, મનુષ્ય અને તીર્થંકર સંબંધી આદારિક અને વૈક્રિય મન વચન અને કાયાથી કૃત (કરવું) કારિત (કરાવવું), અને અનુમોદનના ભેદેથી અઢાર પ્રકારની મૈથુન ક્રિડાનો સર્વથા ત્યાગ કરવો. પરિગ્રહ—બાહ્ય અને અભ્યંતર ધન ધાન્યાદિક બાહ્ય નવ વિધનો અને ૪ કષાય, ૩ વેદ, હાસ્યાદિક ૫૮, અને મિશ્ર્યાત્વરૂપ ચૌદ પ્રકારના અભ્યંતર પરિગ્રહનો સર્વથા ત્યાગ કરવો. મૂર્છાનેજ તત્ત્વથી પરિગ્રહરૂપ કહ્યાથી મૂર્છાજ તજવી યોગ્ય છે. ધર્મ ઉપગરણો વિષે પણ મૂર્છા પરિગ્રહરૂપજ છે. અર્થાત્ રાગદ્વેષ તજી કેવળ મોક્ષાર્થે બીજી કોઈ પણ આજ્ઞા વિના એ પાંચે મહાવ્રતો નિર્મળ મન વચન અને કાયાવડે પાળવા (દૃઢપણે) પ્રેરણા કરવી અને ઉક્ત મહાવ્રતોને દૃઢપણે (વીતરાગ વચન અનુસારે) પાળનારની સદા અનુમોદના કરવી. એ આ દુઃખ જગત્થી ભરેલા ભયંકર ભવોદ્ધિ તરી જવાનું અદ્ભુત અને સરલ સાધન છે. તે સિવાય સર્વથા રાત્રિ ભોજનનો ત્યાગ, પ્રતિ લેખન (પડીલેહણ, પ્રતિક્રમણ અને પિંડ વિશુદ્ધિ) વિગેરેનું બરાબર સાવધાનપણે ભિંધના બધી થઈ સ્વશક્ત્યાનુસાર જે કરવું તે પુર્વોક્ત પંચમહાવ્રતોની શુદ્ધિ હેતે તેમજ પુષ્ટી હેતે સમજવું. દુઃકાણુમાં જેમ રાગદ્વેષ પાતળા પડે—હઠે—દુર ભય—નાશ પામે તેમ મોક્ષાર્થી જીવેએ સાવધાનપણે વર્તવું.

ઇંદ્રિયોના વિપયોમાં ભટકતા મન—મર્કટને રોકી તેને શુભ

સદ્ભાવના.

૧૬૫

સંયમ ક્રિયામાં જોડી દેવું. મન છુટું રહ્યું થકું જોડવો અનર્થ કરે છે તેટલો શુભ ક્રિયામાં પ્રવર્તતું નહિ કરી શકે, આ મન મત્તંગજ છુટો પડ્યો સંયમ બગીચો-ફાલ્યો ફળ્યો પણ ફેંદી નાંખે છે માટે શ્રી જિન આણા૩૫ અંકુશ ધારી તેને તમે વશ કરો નહિ તો તમારી સર્વ મહેનત નિષ્ફળ પ્રાયઃ જવાની. માટે જેમ બને તેમ યુક્તિયો પ્રયોજી મનને વશ કરવા દઢ અભ્યાસ કરવો જરૂરનો છે. આમ કરી-મનને વશ કરી-સંયમનું સંરક્ષણ કરવું યુક્ત છે યતઃ—

અહંકાર પરમેં ધરત, ન લહે નિજ ગુણ ગંધ;
અહં જ્ઞાન નિજ ગુણ લગે, છુટે પરહી સંબંધ, ૧
રાગદ્વેષ પરિણામ યુત, મનહી અનંત સંસાર;
તેહીજ રાગાદિક રહિત, જાણ પરમ પદ સાર. ૨
ત્રિષય આમકી સીમમેં, ઇચ્છા ચારી ચરંત;
જિન આણા અંકુશ કરી, મન ગજ વશ કરંત. ૩

આમ અનેકધા મહાત્મા પુરૂષો સંયમ રક્ષણ કરવા ઉત્તમ રીતે જોધ આપે છે. તે હૃદયમાં ધારી આપણી શક્તિ ફેરવી યથા યોગ્ય તેનો ઉપયોગ કરીએ તોજ આ અમુલ્ય તક મહાભાગ્ય યોગે આપણને મળી લેખે છે. અન્યથા તો દરિયામાં ડુબકીની પેરે પાછા સંસાર સમુદ્રમાં ડુબવાનું છે. માટે જાગૃત થઈ (અનાદિ મોહ નિદ્રા તજી) સાવધાન થઈ સ્વહિત સાધવા તત્પર થવું ઘટે છે અન્યથા યમનો સપાટો લાગ્યે જુરણા સાથે યમના અતિથિ થઈ નિર્મીત દુઃખ દીનપણે અવશ્ય લોગવવુંજ પડશે માટે પ્રથમથી ચેતવું સાડું છે. ઈત્યલમ.

લેખક.

મુનિ કર્પૂરવિજયજી.

૧૬૬

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

પૂજ્ય મુનિરાજે તથા વિવેકી શ્રાવકો પ્રતિ અતિ અગત્યની
સુચનાઓ.

પ્રિય ધર્મ બંધુઓ !

આપ લાંબા અનુભવથી જાણો છો કે, કુસંપથી આપણી ભારે અવનતિ (ખુવારી) થવા પામી છે. પૂર્વે જ્યારે શ્રાવક લોકો સુસંપવડે ધન્યા વ્યાપાર રોજગારાદિ વ્યવ નીતિથી કરીને અનગણ લક્ષ્મી ઉપાર્જી, તિર્થયાત્રા સદ્ગુરુ ભક્તિ, તથા સંઘ સાધર્મી ભાઈઓની યોગ્ય સેવા કરી, પવિત્ર શાસનને અલંકૃત-ઉન્નત કરી ન્યાયોપાર્જી લક્ષ્મીનો લડાવો લઈ સ્વજન્મ સાર્થક કરતા ત્યારે અધુતા કુસંપે કરી, ધંધા રોજગારથી પૈસા ટકાથી ન્યાય નીતિથી તેમજ ઇજ્જત આબરૂથી શ્રાવક ભાઈઓ બહુધા કમજોર થવા દીધે છે. આવી ભારે અવઢથાનું મૂળ કારણ શોધી શકવું ખાસ જરૂરનું છે. જ્યાં સુધી ડાળમુખ કુસંપને પરિહારી સુસંપ વધારવામાં નહીં આવે, અને એક બીજાની ઉન્નતિ દ્વારા શાસનની ઉન્નતિ કરવા ઉદ્ધારતાથી યોગ્ય પગલાં ભરવામાં નહીં આવે, ત્યાં સુધી જૈનોની સ્થિતિ સુધારવાની આશા રાખવી વ્યર્થ છે. આજ કાલ કુસંપ તથા અવિવેકના જોરથી એકલપેટા-પાતું-સ્વાર્થ (selfishness) અને બેપરવાઈ (Indifference) આ બે મોટા દોષોએ શ્રીમંતોના પણ દીક્ષમાં વાસ કર્યો છે. આનું પરિણામ એ આવ્યું છે કે, તેઓ પોતાના સગા ભાઈઓ કે સાધર્મી ભાઈઓને દુઃખી સ્થિતિમાં પ્રત્યક્ષ દેખતા છતાં પરોપકાર બુદ્ધિથી તેમનો ઉદ્ધાર કરવા વિચારે સરખો પણ કરી શકતા નથી.

આમ એક દ્રવ્યવાન જૈન તરીકેની બજાવવા યોગ્ય પોતાની ખાસ ફરજથી જ્યારે તેઓ તદ્દન વિમુખ રહે છે, અર્થાત્ દુઃખી ભાઈઓની કાંઈ પણ દાઝ હૃદયમાં ધરતા નથી, ત્યારે સ્વભાવિક છે કે, અન્ય દ્રવ્યહીન દુઃખી શ્રાવક વર્ગ પણ તેઓ પ્રતિ પોતાનો અભાવજ પ્રદર્શિત કરે ?

મહારાજશ્રી ચારિત્રવિજયજીનું સમાધી મરણ.

૧૬૭

આમ કુસંપનાં કારણે વૃદ્ધિગત થવાથી કુસંપ પણ વૃદ્ધિ પામતો જાય છે. આ પ્રમાણે દિન પ્રતિદિન વધતા જતાં કુસંપનાં મૂળ કાપવા જ્યાં સુધી સ્વાર્થી શ્રીમંતો પોતાનું ખાસ કર્તવ્ય લક્ષ્યમાં લઈ પુરતી ઠાળજી સાથે ભગીરથ પ્રયત્ન કરશે નહીં, અને જે દ્રવ્યને અડીજ છે ડી દઇ ખાલીજ હાથે પોતાને પરભવ સિધાવવું છે, તે અસ્થીર દ્રવ્યનો મોહ તણ તેવડે પોતાના સીદાતા સાધર્મીઓનો બનતો ઉદ્ધાર કરશે નહીં ત્યાં સુધી દિન પ્રતિદિન થતી જતી કઠુણાજનક સ્થીતિ કદી સુધારી શકશે નહિ, આમ નિશ્ચયપૂર્વક સમજી દાનાં દીવના મુનીરાજે તેમજ શાસનનું હિત ઇચ્છનારા શ્રાવકજનો પોતપોતાની ઉચિત ફરજો બજાવવા તત્પર થઈ જેમ આ કુસંપનો સડો દૂર થાય તેમ કરવા ભગીરથ પ્રયત્ન સેવશે. તે આશા છે કે, તે કામ સમસ્ત જૈન કોમને ભારે મોટો આશીર્વાદરૂપ થશે, નિઃસ્વાર્થપણે પ્રયત્ન કરનારને અતુલ્ય લાભ સંપાદન થશે. અને શાસનની મોટી ઉન્નતિથી બીજા અનેક જીવોને વારંવાર લાભ થઈ શકશે.

લેખક-મુનીશ્રી કપૂર વિજયજી.

(અધુરું.)

શ્રીમદ્વિજયાનંદસૂરી આત્મારામજી મહારાજના વડીલ

શિષ્ય મુનિમહારાજ શ્રીચારિત્રવિજયજી

મહારાજનું સમાધિ મરણ.

આ મહાત્માનો જન્મ વિક્રમ સં. ૧૮૯૨ ની સાલમાં દેશ પંજાબ જિલ્લા જલંધર શહેર હુશીયારપુરમાં ઓશવાલ કુળમાં થયો હતો. સવત ૧૯૨૦ ની સાલમાં હુંદક સાધુ અમર સંઘજીના ટોળામાં હુંદક દીક્ષા ધારણ કરી હતી, આઠ વર્ષ પછી તેમની શ્રદ્ધા શ્રીમદ્વિજયાનંદસૂરીદ્વરજી મહારાજની સાથેજ સનાતન જૈનધર્મની થઈ હતી પણ આર વર્ષ શુદ્ધ શ્રદ્ધાનપૂર્વક

૧૬૮

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

હુંઠક વેષમાંજ રહી તે વખતે આ મહાત્માનું નામ (સદામત-
રાયજી) હતું તેજ દીક્ષા થયા પછી પણ રહ્યું હતું.

અનેક ભવ્ય જીવોને શુદ્ધ માર્ગમાં દાખલ કર્યા પછી શ. ૧૬૩૨ની
સાલમાં શ્રીરાજનગર અમદાવાદમાં શ્રીમદ્ધુલ્લિવિજયજી (જુદેરા-
યજી) મહારાજની પાસે શ્રીમદ્વિજયાનંદસૂરીશ્વરજી મહારાજની
સાથેજ શુદ્ધ દીક્ષા ધારણ કરી હતી ને એ મહાત્મા શ્રીમદ્વિજ-
યાનંદસૂરીશ્વરજીનાજ શિષ્ય થયા હતા ત્યાર પછી અપ્રતિષદ્ધ
વિહાર કરી અમદાવાદ, ઇંદોર, ભાવનગર, પાટીતાણા, ભેધપુર,
ળીકાનેર, જયપુર, દિલ્લી, કપડવંજ, જામનગર, મોરળી, ધોલ,
મહેસાણા, ઉનાવા, માંડલ અને પંજાબ દેશમાં ચતુર્માસ રહી
અનેક ભવ્ય જીવોને ધર્મ પ્રાપ્ત કરાવી કુલ ૪૫ વર્ષની નીકળ્યાંક
પ્રવજ્યાપાલી સં. ૧૬૬૫ માઘ શુદ્ધ ૭ ગુરુવાર દિવસે ૧૧વાગે
દોઢ દિવસની ળીમારી ભોગવી સમાધિ અણુસણુ પૂર્વક કાળ
ધર્મને પ્રાપ્ત થયા છે આ મહાત્મા યુગલીયા જેવા સરલ સ્વ-
ભાવિ અને ઘણાજ સંતોષી હતા ચારિત્રના દોષથી અત્યંત ડરવા
પણુ અને પ્રિય વચન ઉચ્ચારવાપણુ તે આ મહાત્માનો સહજ
ગુણ હતો. દયા, ક્ષમા, વિગેરે અન્ય ગુણો તેમના આત્મામાં
પૂર્ણ રીતે આવિભાવ પામેલા હતા, આવા મહાત્માના વિયોગથી
આખી પંજાબ પ્રાંતે શોકમય થઈ છે અને જે જે ભાગ્યશાળી-
ઓને સમાગમ આ મહાત્માનો થયો હશે તેઓનું હૃદય આ
સમાચાર સાંભળવાથી કંપાયમાન થયા વગર રહેશેજ નહીં પરંતુ
સર્વભક્ષી કૃતાંત આગલ કોઈનું જોર ચાલે તેમ નથી, ભાવિ
ભાવ હોય તેમજ જને હવે તેમના આત્માને શાંતિ મળે.

એજ શ્રીસંઘનો આશીર્વાદ—

લી૦ શ્રીસંઘગુજરાંવાળા પંજાબ.